

Позове ме неки дан кум да му дођем на славу. Обавијести ме преко ове справе од телефона. Да ме подсјети, каже, јер сам човјек у годинама. Добро сад, нисам у толиким годинама да бих заборавио на славу, али нисам хтио да му реплицирам и развличим дискусију. Не може се водити полемика са кумом. Одговорим му, брзином свјетлости, да ћу да дођем, али само симболично, јер не једем рибу. Није да сам нека изјелица и да ми се на једење своди слава, али, ето, ако би могао да помјери славу за четвртак. Јер, ни календар није као што је некад био. Вратим му мало за оне године.

И тако. Одем на славу у сриједу кад Бог и заповиједа. Нађем се поново са народом од прошле године. Са кумовом фамилијом и саучесницима из рата. Петнаеста је година како су изашли из рова, али се још увијек држе. Шта им се дешава унутра не знам, али су споља као офарбана ограда. Сјаје се као васкршња јаја. Кум је мало настрадао. Навукао промаје кроз зараслу рану на плућима, па му се упалио живац и једва покреће ногу. Жали се на промјену времена.

Буди сретан што имаш Лепу да те масира. Шта би сад да се ниси оженио – добацује неко.

Трпеза домаћинска. Кум добио финансијску инјекцију са Запада. Послала му сестра из Швајцарске нешто пара да све протекне по Божијем реду. Једе се пасуљ и риба, наздравља се препеченицом и скупочјеним вином. Говори се у глас, свако хоће нешто да каже. Кум се присјети како је деведесет и неке залутао у непријатељске ровове и како су ујаци мислили да је њихов. Позвали га на кафу, али се извукао рекавши да мора по воду.

Баш смо били војска. Нисмо имали ни честите униформе да се представимо – закључи кум филозофски.

Мој Зоран само о рату – прозбори кума док је носила послужавник с посним колачима. Ту се прича о ратовању заврши. После смо причали вицеџеве. Неко од дјеце упали транзистор и звуци старог италијанског шлагера испунише собу. Надреализам тешки.

Кад сам се вратио кући упалим телевизор. Тражим неки канал гдје нема вијести и политике, али само на вијести и политику наилазим. Онај брадати хоће да нас нападне. Намргодио се и пријети. Ћелави каже да испунимо обавезе, иначе ништа од кредита. Јешћемо глогиње каже. Буљави нас опомиње, а ушати неће ни да чује да и ми имамо неко право. Све неки ружни људи и ружно говоре. Нема се ту шта гледати, мислим се ја, све је већ виђено. Угасим телевизор и легнем да спавам.

Али неће сан на очи. Лежим тако и нешто се мислим. Шта смо ми толико скривили овом човјечанству? Овим што се представљају као човјечанство? Наклатили се на нас, не дају нам дисати. Прогоне нас кроз иглене уши. Узеше нам душу. И то није од јуче тако, него кроз цијелу историју. Стално нам је неко за петама. Свакој сили стојимо на путу.

Ама, за све су криви стари Словени. Што су, уопште, долазили овде? Требали су скренути негдје друго. Да су, барем, знали пливати. Отишли би на Запад, не би се зауставили код ових ријека. Што нисмо на неком отоку? Купали бисмо се у мору, пецали рибу. Баш нас брига за континент! Нека га неко други спасава, зашто, баш, морамо ми. Ама, не би нам ни то помогло. Нашли би они нас да се сакријемо у мишју рупу. Сад је глобализам. А глобализам је глобалан. Глобализам је такав, преноси се транспарентно.

Али нисмо, само, ми овде. Има и других. Те су друге признали, а нас нису. Понашају се према нама као да смо пасторчад. Неће да нас признају. Је л' зато што смо Срби и још, уз то, православци? Па, ето, ако је то разлог, промјенићемо вјеру. Прећи ћемо у неку другу вјеру да не будемо на сметњи. Ако смо ми кочница за напредак човјечанства, нека нас не буде оваквих какви јесмо. Прећи ћемо у другу вјеру и готово. Бог је један, нису два бога.

Прећи ћемо, рецимо, у ислам и Арапе. Они су богати. Имају нафту, и Дубаи, и овај Абу Даби. Абу Даби је сад главни, он је дао кредит за Дубаи да се изгради. И нас ће да изграде кад се будемо уписали у њихове књиге. Треба само пазити да водимо политику која је прописана. Да не петљамо са осамљеним човјеком на планини под ладовином. Он се много замјерио човјечанству и зато треба пазити да нам се не ушуља у државу да не би, опет, ми испали криви. Човјечанство би једва дочекало да нас оптужи. Тражили би да га испоручимо, а питање је да ли човјек, уопште, и постоји. Само водити паметну политику. Извршити мирну реинтеграцију у Арапе.

Не знам, само, шта ћемо са оволиким свињама? Арапи нас, гарант, не би примили са свињама. Морали бисмо да се одрекнемо свиња, да их протерамо у неку другу земљу. А

можда је боље да их фино покољемо, набијемо на ражањ и направимо опроштајну вечеру од вјере. Да се на фин, културан и цивилизован начин опростимо од вјере. Да се не убијемо између себе. Боље да побијемо свиње.

Само, велико је питање да ли би нам човјечанство то дозволило. Није да прелазимо у другу вјеру, него да кољемо свиње и да их печемо на ражњу. Ми смо са човјечанством потписали неки споразум и сад га се ваља придржавати. И споразума и њиховог закона. А њихов закон забрањује клање свиња и да се исте окрећу на ражњу. Поготово ако је у питању масовни свињокољ. Како год погледаш – не пише нам се добро. Можда је, ипак, најбоље рјешење да протерамо свиње? Куд које миле моје – а ми у човјечанство.

Има још једно рјешење. Да поједемо свиње у тајности. Да их покољемо и испечемо, по ноћи, кад човјечанство спава. Не би нам било први пут. Тако су неки славили Божић у бившој држави, у једној неименованој Републици, која није жељела да јој се спомиње име. Славили су по ноћи да се не би издвајали од оних што га нису славили и да их не би неко видио да славе. Могли бисмо и ми тако. Само, ни од тога нема ништа. Јер, упратиле би нас ове организације што нису од владе и што не владају, а моле Бога да се докопају власти. Ови због којих нам, увијек, присједне исти тај Божић. Они никад не спавају. Дигли би такву дреку, чуло би се, чак, до Кавгастана. А Кавгастан је сила невидљива, они су глава човјечанства, не треба њима пркосити.

Имаћемо против себе и човјечанство са Кавгастаном на челу, и организације што не владају, а моле Бога да се докопају власти, а, богоми, и ове што су сад на власти. Јер, коме ће да продају вакцине? Како убиједити људе да су болесни од свињског грипа ако нема свиња. О споразуму да и не говоримо. Споразум је за нашу власт као Свето писмо. Ама, влада је добра, али ми нисмо. Бацају нам бисере, а ми нећемо да се сагнемо. Све се нешто инатимо, затежемо, као нисмо навикли да се сагињемо. Баш без везе. Баш нисмо кул ми Срби. А стално нам бацају бисере. Све бисер до бисера и тако до Брисела. Још би да кољемо масовно свиње. Е, па, не може. Није по Статуту.

И тако. Ништа од опроштајне вечере. Ма, нема везе. Не би било први пут да Србин остане без вечере. Навикли смо ми да гладујемо у горим условима, неће нам бити тешко да гладујемо сада, када свега има.